

ΕΤΟΣ 55ον

22 Ιουλίου 2007

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 29 (2825)

Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Πολλή θλίψη προξένησε στην ψυχή του αποστόλου Παύλου η πληροφορία ότι στην Κόρινθο, που τόσο είχε αγαπήσει και εργασθεί ιεραποστολικά μεταξύ των χριστιανών, υπήρχαν διχόνοιες και διαιρέσεις. Όταν, λοιπόν, γράφει μία από τις σπουδαιότερες επιστολές του, την πρώτη προς τους Κορινθίους, άμεσα στο πρώτο κεφάλαιο έπισημαίνει το άτόπημα αυτό της χριστιανικής κοινότητας. Άδελφοί μου, τούς γράφει, σās παρακαλώ στο όνομα του Χριστού μας να εκφράζετε και να όμολογεíte την ίδια πίστη και να μην έχετε μεταξύ σας διαιρέσεις και σχίσματα. Νά είσθε συγκροτημένοι, κατηρητισμένοι και ένωμένοι μεταξύ σας με τις ίδιες χριστιανικές σκέψεις και τις ίδιες γνώμες. Σās τά γράφω αυτά γιατί, συνεχίζει ο Άπόστολος, μου γνωστοποιήθηκε από τούς συγγενείς της συνεργάτιδος της Έκκλησίας της Χλήος ότι υπάρχουν μεταξύ σας ξριδες. Καί έξηγεí με συγκεκριμένα αποδεικτικά στοιχεία: Ό καθένας από σās λέγει: «Έγώ μέν είμί Παύλου, έγώ δέ Άποηλώ, έγώ δέ Κηφά, έγώ δέ Χριστού». Θέτει μάλιστα τό μεγάλο άηλά και έλεγκτικό έρώτημα: «Μεμέρισται ό Χριστός;». Έχει μοιρασθεí ό Χριστός; Δηλαδή, έρωτā μήπως κομματιάστηκε και διαιρέθηκε ό Χριστός; Μήπως άνηκει σε κόμματα άνθρώπων και ομάδες ή σε μία συγκεκριμένη μερίδα; Καταφαίνεται έδώ η ιερή αγανάκτηση του Άποστόλου μπροστά σ' αυτό τό επικίνδυνο μικρόβιο του τεμαχισμού του σώματος της Έκκλησίας και μάλιστα στή νεογέννητη Έκκλησία της Κορίνθου.

Τά αίτια

Άναμφίβοτα πρώτος αίτιος του κακού αυτού της διαιρέσεως των χριστιανών είναι ό μισόκαλος και έχθρός της ειρήνης και της αγάπης ό διάβολος, ό όποιος σπέρνει συνεχώς ζιζάνια φιλονικιών μεταξύ των χριστιανών. Αυτός είναι ό πολέμιος της όμοφροσύνης και της ευλόγημένης «ένότητας της πίστεως» και της «κοινωνίας του Άγίου Πνεύματος». Έπειτα έρχεται τό έγωιστικό

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. α΄ 10-17)

Ἐνότητα ἐν Χριστῷ

Ἀδελφοί, παρακαλῶ ὑμᾶς διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, καὶ μὴ ἦ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἥτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοί καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ. Ἐδηλώθη γάρ μοι περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί μου, ὑπὸ τῶν Χλόης, ὅτι ἔριδες ἐν ὑμῖν εἰσὶ· λέγω δὲ τοῦτο, ὅτι ἕκαστος ὑμῶν λέγει· Ἐγὼ μὲν εἶμι Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλῶ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ, ἐγὼ δὲ Χριστοῦ. Μεμέρισται ὁ Χριστός; Μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν; Ἡ εἰς τὸ ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε; Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ ὅτι οὐδένα ὑμῶν ἐβάπτισα εἰ μὴ Κρίσπον καὶ Γάϊον, ἵνα μὴ τις εἴπῃ ὅτι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐβάπτισα. Ἐβάπτισα δὲ καὶ τὸν Στεφανᾶ οἶκον· λοιπὸν οὐκ οἶδα εἶ τινα ἄλλον ἐβάπτισα. Οὐ γὰρ ἀπέστειλέ με Χριστός βαπτίζειν, ἀλλ' εὐαγγελίζεσθαι, οὐκ ἐν σοφίᾳ λόγου, ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ.

φρόνημα πού ὡς σκότωση τῆς διάνοιας καὶ ὡς πάθος ψυχῆς πού ὑποφέρει, προκαλεῖ διαιρέσεις, μίσος καὶ συγκρούσεις. Ὁ ἐγωισμὸς μάλιστα, ὅταν ἐνδυθεῖ καὶ τὸ πάθος τῶν ὑλικῶν συμφερόντων, γίνεται πλέον γόνος πολλῶν καὶ ποικίλων ἁμαρτιῶν. Τότε φυγαδεύεται ἡ ἐνότητα καὶ δέν ὑπάρχει «ὁ αὐτὸς νοῦς» καὶ «ἡ αὐτὴ γνώμη», ὅπως παρακαλεῖ ὁ θεῖος Παῦλος νά ἔχουν μεταξύ τους οἱ χριστιανοί, ἀφοῦ «εἷς» εἶναι ὁ Χριστός καὶ ὅλοι οἱ πιστοὶ ὀφείλουν νά εἶναι «νοῦς Χριστοῦ», ἐνωμένοι «ἐν Κυρίῳ». Ἄλλῃ ὁμως καταδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἀποστολική περικοπή ὅτι καὶ ἡ προσκόλλησις σέ πρόσωπα εἶναι βασικὴ αἰτία χωρισμοῦ, διαιρέσεως καὶ φατριασμοῦ τῶν χριστιανῶν. Οἱ ὀμαδοποιήσεις τῶν πιστῶν, οἱ προσωπολατρεῖες, ἡ δημιουργία φατριῶν καὶ οἱ φανατικὲς ἀποκλειστικότητες καὶ μονομέρειες δέν οἰκοδομοῦν ἀλλὰ γκρεμίζουν τὸ πνευματικὸ οἰκοδόμημα τῆς ἀληθινῆς χριστιανικῆς ζωῆς.

Ἡ ἐνότητα ὑψιστοῦ ἰδεῶδες

Ἡ ἐνότητα τῶν πιστῶν συνιστᾷ ἀναγκαῖο ὄρο τῆς ὑπαρξης τῆς Ἐκκλησίας καὶ αὐτὴ τὴν ἐνότητα ἤλθε νά φέρει ὁ Χριστός. Διηρημένοι προηγουμένως οἱ ἄνθρωποι μεταξύ τους καὶ ξένοι πρὸς τὸν Θεὸ ζοῦσαν μέσα στὴν ἀγνοια. Ἄλλῃ ὁ Χριστός μὲ τὸν Σταυρὸ καὶ τὴν Ἀνάστασή Του ἤλθε καὶ μᾶς ὀδήγησε ὅλους στὴ «μία ποίμνη», στὴ μία Ἐκκλησία Του, ὅπου ἐκεῖ ἐκφράζεται αὐτὴ ἡ ἐνότητα, διότι πράγματι ἰσχύει τὸ «εἷς Κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα» (Ἐφεσ. 4,5). Μόνο μέσα στοὺς κόλπους τῆς «Μιᾶς, Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» βρῖσκουμε αὐτὸν τὸν ἱερό δεσμό τῆς κοινῆς δογματικῆς ὁμολογίας τῆς πίστεως καὶ τῆς λατρείας καὶ εἰδικότερα τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας. Δέν πρόκειται βέβαια γιὰ κάποια μηχανικὴ ἰσοπέδωση ἢ παγκοσμιοποίηση ἢ συγκρητιστικὴ σύνθεσις. Εἶναι τὸ Πανάγιο Πνεῦμα πού ἐμπνέει αὐτὴ τὴν ἐσωτερικὴ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο ὁ ἅπ. Παῦλος ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ θεοφόροι

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφοί, εἰς τό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, νά λέγετε ὅλοι τό ἴδιο καί νά μή υπάρχουν διαιρέσεις μεταξύ σας, ἀλλά νά εἴσθε ἐνωμένοι μέ τό ἴδιο πνεῦμα καί τήν ἴδια γνώμη. Διότι ἐπληροφορήθηκα γιά σᾶς, ἀδελφοί μου, ἀπό τοῦς ἀνθρώπους τῆς Χλόνης, ὅτι υπάρχουν ἔριδες μεταξύ σας. Ἐννοῶ τοῦτο: καθένας ἀπό σᾶς λέγει, “Ἐγώ εἶμαι τοῦ Παύλου”, “Ἐγώ τοῦ Ἀπολλῶ”, “Ἐγώ τοῦ Κηφᾶ”, “Ἐγώ τοῦ Χριστοῦ”. Μήπως ἔχει μοιρασθῆ ὁ Χριστός; Μήπως ὁ Παῦλος ἐσταυρώθηκε γιά σᾶς; Ἡ μήπως ἐβαπτισθήκατε εἰς τό ὄνομα τοῦ Παύλου; Εὐχαριστῶ τόν Θεόν πού δέν ἐβάπτισα κανένα ἀπό σᾶς παρά τόν Κρίσπον καί τόν Γάϊον, διά νά μή μπορῆ νά πῆ κανείς ὅτι ἐβαπτισθήκατε εἰς τό δικό μου ὄνομα. Ἐβάπτισα επίσης καί τήν οἰκογένειαν τοῦ Στεφανᾶ. Ἐκτός ἀπ’ αὐτούς δέν γνωρίζω ἐάν ἐβάπτισα κανένα ἄλλον. Ὁ Χριστός δέν μέ ἔστειλε νά βαπτίζω, ἀλλά νά κηρύττω τό εὐαγγέλιον, ὅχι μέ σοφίαν ρητορικήν, διά νά μή χάσῃ τήν δύναμίν του ὁ σταυρικός θάνατος τοῦ Χριστοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κοσιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δέν παύουν νά ὑπογραμμίζουν καί νά ὀμιλοῦν ὅτι οἱ πιστοί χριστιανοί ἔχουν μεγάλῳ χρέος νά διαφυλάττουν τήν ἐνότητα καί νά παραμερίζουν διαιρέσεις καί σχίσματα. Ὅλα πρέπει νά θυσιάζονται χάρη τῆς ἐνότητας. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ἤλλωστε, κατά τήν ἀρχιερατική Του προσευχή πρὶν ἀπό τό Πάθος Του αὐτό ἀκριβῶς ζήτησε ἀπό τόν Οὐράνιο Πατέρα Του τήν ἐνότητα τῶν πιστῶν «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν... ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας» (Ἰω. 17,21).

Ἄρχιμ. Χ. Π.

Ἐπίγνωση τῆς εὐρύτητάς μας

Στό βίο μας ἔχουν πολλαπλασιαστεῖ οἱ ὥρες τῆς ἐργασίας. Οἱ ὥρες τῆς ἐργασίας τροφοδοτοῦν τό ἄγχος καί τό στρές, κι αὐτά μέ τή σειρά τους βαραίνουν τόν ἄνθρωπο, ἐντείνουν τήν κούραση, συμβάλλουν στήν ψυχική φθορά. Οἱ νέοι πού μπαίνουν στήν ἀγορά ἐργασίας καί ἔχουν ἀξιώσεις καί ὀράματα, δέν μποροῦν νά ξεφύγουν ἀπό αὐτή τήν κατάσταση. Αὐτό ὅμως πού μποροῦν νά κάνουν εἶναι νά ἀποκτήσουν ἐπίγνωση ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὄντοτητα μέ εὖρος, ὄντοτητα πού γιά νά ζήσει δέν ἀρκεῖ μόνο νά πολλαπλασιάζει τά υπάρχοντά της, ἀλλά καί νά διευρύνει περισσότερο τόν ἐσωτερικό της χώρο: νά καλλιεργεῖ φιλίες, νά ἀφιερώνει χρόνο σέ πρόσωπα ἀγαπημένα, νά δίνει καιρό σέ ὅσα ξεκουράζουν τήν ψυχὴ καί πρωτίστως νά στρέφει τό πρόσωπό του πρὸς τό φῶς – τό φῶς τοῦ Δημιουργοῦ του.

22 Ιουλίου 2007: ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς τῆς καλλιπαρθένου μυροφόρου († α΄ αι.)
Μαρκέλλης παρθενομάρτυρος

Ἦχος: βαρύς – Ἑωθινόν: Η΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. α΄ 10-17 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιδ΄ 14-22.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 29 Ιουλίου, Θ΄ Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. γ΄ 9-17 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιδ΄ 22-34.

Ἡ ἀλήθεια καί ἡ ἀγάπη

Τό πρῶτο πράγμα πού ὁ Χριστός κάνει ξεκινώντας τήν ἀποστολή του στόν κόσμο εἶναι νά καλέσει κοντά Του μαθητές. Κι αὐτή ἡ κλήση ὀδηγεῖ στό σχηματισμό μιᾶς συντροφιάς, ὅπου ἐντός της γεννιέται ἡ φροντίδα τῆς συντροφικότητας, γεννιέται ἡ ἀγάπη. Κι ἡ ἀγάπη αὐτή ἀπλώνεται σάν δέντρο: οἱ δώδεκα μαθητές γίνονται ἐβδομήκοντα, οἱ ἐβδομήκοντα ἑκατοντάδες. Κι ὅπως ἀκούσαμε στή σημερινή εὐαγγελική περικοπή, κάποιο δειλινό μαζεύτηκαν γύρω ἀπ’ τόν Κύριο πάνω ἀπό πέντε χιλιάδες ἄτομα. Κι ἦταν τέτοια ἡ ζεστασιά καί ἡ φροντίδα πού ἀναπτύχθηκε στους κόλπους τῆς σύναξης αὐτῆς, πού οἱ μαθητές, μέ ζωντανή μέσα τους τήν ἔγνοια γιά τούς ἄλλους, ἔτρεξαν καί εἶπαν στόν Ἰησοῦ: «ὁ τόπος εἶναι ἐρημικός κι ἡ ὥρα περασμένη. Ἄσε τόν κόσμο νά πᾶνε στά χωριά γιά νά ἀγοράσουν νά φᾶνε!». Κι ὁ Χριστός στή φροντίδα τῶν μαθητῶν, ἀπαντᾷ μέ ἀκόμα μεγαλύτερη ἔγνοια καί ἀγάπη: τούς χορταίνει ὅλους πολλαπλασιάζοντας πέντε ἄρτους καί δύο ψάρια!

Ὁ Χριστός ἐπιλέγει νά σπεῖρει τή διδασκαλία Του στό κῶμα τῆς ἀγάπης, δείχνοντάς μας ἔτσι πῶς μόνο ἐκεῖ ἡ ἀλήθεια καρπίζει.

Ἀκοῦστε στόν Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «Αὐξάνεσθε καί πληθύνεσθε», μέ τήν Νομική Ἀγγελική Παπαγιάννη, κάθε Τετάρτη στίς 17.05

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότρια - Διευθύντρια: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ’ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ**» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm